

[Bilgrav-Nielsen]

Dernæst vil jeg spørge statsministeren, om han ikke er enig med mig i, at det er væsentligt nu at få en klarmelding om, at det er en uændret fordeling på bilateral og multilateral bistand til udviklingslandene også i 1992, Folketingets flertal ønsker, og om ikke statsministeren er enig med mig i, at det er vigtigt at få det proklameret senest nu i morgen, når der skal stemmes om den finanslov, der gælder for 1992.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Må jeg først sige til spørgeren, at jeg bestemt i denne sag er enig med udenrigsministeren. Jeg har den opfattelse – som jeg synes er helt naturlig – at der er sager, hvor det ikke er rimeligt, at et folketingsudvalg pålægger regeringen at være forhåndsafskåret fra at fremlægge sine egne tanker. Det synes jeg enhver regering skal være i stand til; ellers bliver vores folkestyre en karikatur. Men det siger sig selv, at det i enhver henseende er Folketinget, som bestemmer. Lægger regeringen en plan frem, så er det regeringens plan. Den lægges frem for at vise, hvad regeringen mener, og så skal planen naturligvis gøres til genstand for en grundig debat i Folketinget, og så er det Folketinget, der bestemmer det endelige resultat.

Må jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at for så vidt angår året 1992 må det følge af finanslovaftalen, at dens elementer på alle områder er gældende. Anderledes kan det jo ikke være. Men det, vi taler om her, er som nævnt en femårsplan, og jeg synes, det er rimeligt, at den samlede plan – og det drejer sig om et vældig betydeligt beløb, 45 mia. kr. – gøres til genstand for en meget indgående drøftelse, og den kan jo ikke foretages fuldt dækkende, før regeringens plan er til rådighed for Folketingets medlemmer.

Riishøj (SF):

Jeg vil gerne i forlængelse af det, hr. Bilgrav-Nielsen sagde om mudderkastningen, spørge statsministeren, hvorfor statsministeren på regeringens vegne egentlig ønsker den debat.

Det er jo konstateret, at der er et flertal i Folketinget, der ønsker den nuværende fordeling fastholdt, så hvad er den dybere mening med, at man ønsker at blive nedstemt i folketingssalen på denne sag? Ligger der nogle principielle overvejelser i regeringen om det, eller tager

statsministeren blot til efterretning, at sådan ønsker udenrigsministeren at sagen forholder sig?

Så vil jeg også gerne til opfølgning af det, som hr. Bilgrav-Nielsen nævnte, spørge, om statsministeren vil erkende, at løbet er kørt nu, og at forsøget på at så splittelse i partierne eller troen på, at der er splittelse i partierne i denne sag, ikke holder, så det ikke er det, regeringen satser på, men udelukkende en debat og ikke yderligere mudderkastning eller forsøg på at skabe splittelse.

Svend Auken (S):

Jeg er meget tilfreds med, at statsministeren citerede min udtalelse over for TV-Avisen. Jeg synes bare, at statsministeren skylder Tinget at fortælle, at når jeg brugte udtrykket mudderkastning, så tænkte jeg alene på de meget voldsomme udtryk, som udenrigsministeren havde følt at det var rigtigt at bruge i forhold til folketingsflertallet.

Jeg skal af hensyn til folk med sarte nerver ikke gentage dem her, men jeg vil gerne spørge statsministeren: Har jeg forstået ham ret, når han siger, at et flertal i Folketinget kan ikke afskære en regering fra at lægge sine egne tanker frem, men at når det kommer til stykket, er det naturligvis folketingsflertallets synspunkter, der må være retningsgivende for den administration, som skal foretages inden for rammerne af ulandsbevillingen?

Statsministeren anførte jo selv beløbet på 45 mia. kr., og det understreger i sig selv, at det ikke er noget, man kan overlade til en enkeltperson at forvalte; det må Folketingets flertal forholde sig til.

Glønborg (KRF):

Jeg betragter det brev og det udkast til femårsplan, som udenrigsministeren har sendt til Udenrigsudvalget, som en meddelelse om, hvad regeringen ønsker. Så har Udenrigsudvalget ved et flertal besluttet at meddele udenrigsministeren, at det mener flertallet ikke at man bør gøre. Og så langt mener jeg ikke der er sket nogen ulykke.

Ulykken mener jeg egentlig skete i forbindelse med rådsmødet. Nu er rådsmødet ikke folketingssalen, men da det er offentligt kendt, hvad der skete, må jeg vel referere til det. Ulykken er dér, at udenrigsministeren insinu-